

disse Anstalter. Bidraget voksede i Tidernes Løb, saaledes at det i 1888—89 var 90,000 Kr.; jeg skal endnu tilføje, at de Kællerske Anstalter desuden vare blevne støttede med ret betydelige Prioritetslaan af Staten. Da der imidlertid den Gang bragtes Forslag frem om yderligere Udvikling og forøget Understøttelse, mente Ministeriet, at det var nødvendigt først at faa Landsvagefagen, der saaledes havde udviklet sig stykkevis og ikke ifølge en samlet Plan, drøftet i en Kommission, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Overgangen til Staten af de forskellige Anstalter. Denne Kommission, der jo tillige omfattede Døvsommeundervisningen, afgav med Hensyn til Landsvagevæsenet sin Betænkning i Løbet af forrige Samling. Kommissionen delte sig paa visse Punkter i alt Fald i et Flertal og et Mindretal, i øvrigt havde Kommissionen, som jo rimeligt var, tillige haft Landsvagefagens fremtidige Udvikling for Øje, saa at dens Forslag ikke alene omfattede de Foranstaltninger, der for Tiden maatte anses for at være rigtige og nødvendige. For mig har det stillet sig saaledes, at jeg maatte horte fra at forsøge paa at faa fastnet i Lovgivningen den fremtidige Udvikling, og at jeg maatte sætte min Kraft ind paa at faa de i Øjeblikket mest fremtrædende Mangler afhjulpne, og for denne Opfattelse mente jeg ogsaa at have nogen Støtte i en Udtalelse af Kommissionen, hvis Betænkning jo i øvrigt vil blive meddelt Tingets Medlemmer. Blandt de Foranstaltninger, som skulde tjene til at afhjælpe de mest fremtrædende Mangler for Tiden, var dels den at bygge et nyt Skolehjem for aandsvage, som man havde tænkt sig og anset for rigtigt at lægge uden for København, hvor Forholdene ikke ere særdeles gunstige for den Slags Anstalter, nemlig ovre i Sylland, ved Vejle, og dernæst Statens Overtagelse af de Kællerske Landsvageanstalter. Ved disse sidste klæber der nemlig Mangler — Mangler, der slet ikke ere af indre Natur, bemærker jeg, thi, som man vil se af Lovforslaget, er det Meningen, at den Mand, som paa saa udmærket Maade har taget af døde Professor Kellers Værk i Arv, tænkes fremdeles paa Statens Vegne og i Statens Navn at skulle styre Anstalterne med hele det Personale, han har uddannet til denne Virksomhed — men Mangler af mere udvortes Natur; og den første af disse er den hele Uffikselighed, der hviiler over denne Institution, som nu er uundværlig, idet Institutionen er rent privat, afhængig af en Mands eller en Kvinde's Liv og udsat for

de forskellige Vanfæligheder, der ville fremkomme, hvis en bestemt Person dør. Vanfæligheder, som kunne sætte hele Institutionens fortsatte Bestaaen i Fare, og dernæst en Mangel, som Anstalterne netop som privat Institution have maattet føle temmelig stærkt, trods den Støtte, de have faaet af Staten, nemlig Manglen af de fornødne Midler til at kunne bringe det hele ydre Apparat i fuldt tidsvarende Form, i den Form, som Institutionens Styre, den Mand, der leder den, selvfølgelig ønsker. Dette gælder særlig om de saakaldte Skolehjem, som høre med til disse Anstalter, og til hvilke man har maattet indskrænke sig til lejede Lokaler, der aldrig have været indrettede i det Djeved, hvortil de benyttes, hvorfor de ogsaa frembyde Mangler, som Lederen har fremhævet i en Skrivelse, der findes optagen i Kommissionensbetænkningen. I Fjor, da denne Betænkning modtoges, var det mig kun muligt til Fremme af nogle af de Foranstaltninger som Kommissionens Forslag gif ud paa, at gaa den Vej, jeg da forsøgte, nemlig til anden Behandling af Finansloven i Folketinget at stille Forslag dels om Forsøgelse af den Sum, der gives til aandsvage Plejebørn i Anstalter, og dels om Bevilling af en Sum til det Hjemssaaabegyndelse, som er paataent i Vejle. Jeg ansaa ogsaa dette for det mest paatværende, dels fordi der krævedes Plads til flere aandsvage Børn, end Institutionen hidtil havde kunnet optage, dels fordi man derved, mente jeg, paa den skyldigste Maade kunde afhjælpe den Mangel ved de Kællerske Anstalter, at de ikke havde et heldigt Skolehjem, og endelig fordi det var et af de Punkter, hvor hele Kommissionen var enig, nemlig Saaabegyndelsen af et saadant Plejehjem i Vejle. Men den Sum, jeg begærede til at gøre Begyndelsen med, blev ikke bevilget, og jeg har faaet Betænkning heder ved at gentage Begæringen i dette Øjeblik. Naaget jeg ganske vist anser det for noget, vi maa komme til, og maafe i en nær Fremtid, nemlig en Institution af denne Art bygget i Sylland, til fuldstændiggjørelse af dem, vi have her, er jeg dog kommen til den Erkendelse, at det er ikke det, som er det mest nødvendige i Øjeblikket, dels fordi Pladsmanglen nu er afhjulpen ved den af Anstalten paa Gl. Bakkehus indrettede Anstalt paa Ebberødgaard, og dels fordi det er blevet mig klart, at den organiske Forbindelse, som jeg havde tænkt mig mellem Skolehjemmet i Vejle og de Kællerske Anstalter her i Byen, er vanfælig at tilvejebringe. Under disse Omstændigheder har jeg troet det rigtigt ikke at gøre